

ДА РАЗБЕРЕМ СВЯТИЯ ДУХ

Рон Алън

Съдържание:

Предговор	2
Глава първа - <i>Исус - осигуряващ Духът</i>	3
Глава втора - <i>Исус - човек на Духа</i>	5
Глава трета - <i>Да получим Духът</i>	6
Глава четвърта - <i>Кръщението със Святия Дух</i>	7
Глава пета - <i>Живот в Духа</i>	9
Глава шеста - <i>Святия Дух и вяра</i>	11
Глава седма - <i>В Духът</i>	12
Глава осма - <i>Хулейки Святия Дух</i>	13
Глава девета - <i>Святия Дух и лекуване</i>	14
Глава десета - <i>Какво е харизматик</i>	16
Глава единадесета - <i>Знаци, чудеса и вяра</i>	17
Глава дванадесета - <i>Съвременни пророци</i>	17
Глава тринадесета - <i>Единството на Духът</i>	19

Предговор

Восмата глава на писмото до Римляни, Павел възхвалява Бог за нещо прекрасно, което е дошло на този свят, преобразявайки го. Това превъзходно нещо е Христос който след възнесението си пребивава във формата на Дух. Христос е Духът и Святия Дух не е никой друг освен Духът на Христос. Християнин е този, който участва в Христос или този, който притежава Духът. *"Ако някой не притежава Духът Христов той не принадлежи на Христос."* (Римляни 8:16)

Тази мисъл изразява чудото, което е в центъра на християнската вяра. В същата глава ни се напомня, че нашата "плът", нашите естествени желаниа, склонности и начин на мислене не могат да ни дадат уверението, че ние сме Божии деца. *"Греховният ум е враждебен на Бог. Той не се подчинява на Божият закон, нито може."* (Римляни 8:7)

Бащата поставя разумни правила, които той очаква неговите деца да изпълняват. Детето, такова каквото всички деца са, се противопоставя на правилата които са създадени срещу неговите бунтовнически желаниа. То знае, че правилата са правилни и неизбежни, така че, то мрази баща си, за това, че той му налага ограничения, към които той не иска и не може да се присъедини.

Такива са причините на всяко човешко същество. Ние се противопоставяме на Бог, който ни представя закон, който ние не желаем и не можем да изпълним, но този закон е непроменим. За това Писанията не казват: *"Нашият дух е свидетел, че ние сме Божии деца."* *Нашият дух* ни казва, че ние *не сме* Божии деца!

Идването на Святия Дух означава, че нещо ново е поставено в нас. Дух, като нашият собствен, но в същото време той не е наш, който ни убеждава в нещо, в което ние никога не можем да убедим себе си, а именно, че Бог е нашият Баща, а ние сме Неговите деца. Това, че Христос е нашият непрекъснат придружител и утешител е темата на тази книжка. Нека тази мисъл да изпълни и зарадва читателят по същият начин както направи това с автора.

Рон Алън

Глава първа - **Исус - осигуряващ Духът**

Старият Завет е запис на Божията намеса в човешките дела чрез Израел и неговите наследници. В тази история, еврейските пророци бяха специални представители на Духа. Пророка се смяташе за "човек на Духа." Останалите можеха да гледат към него за мъдрост от Бог.

Епоха на Святия Дух

Тези пророци, видяха идването на епоха, която ще бъде забележителна с широко разпространената дейност на Духа. До това време работата на Духа щеше да бъде непостоянна и с прекъсване, но след това пълна и обилна. Работата му ще бъде толкова обилна, че за идването на Духа се говореше с метафори за течност. *"Ще излея Духа си на всяка плът."* Според Йоил 2:28-29 всеки един ще бъде пророк, мъже и жени, синове и дъщери, млади и стари.

Изпълнена с Духа личност

В сърцето на тази надежда, за епохата на Духа, беше очакването на една личност, която щеше да бъде изпълнена с Духа по уникален начин. Той, повече от всички други щеше да бъде Човек на Духа. Наистина, той ще бъде Месия, Помазаният, Давидовия син.

"И ще израсне пръчка из Есеевия пън, И отрасъл из корените му ще носи плод; И духът Господен ще почива на него, Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и на сила, Дух на знание и на страх от Господа."(Исая 11:1-2)

"Ето Моят служител, когото подкрепявам, Моят избранник, в когото благоволи душата Ми; Турих Духа Си на него; Той ще постави правосъдие за народите... Смазана тръстика няма да пречупи, И замъждял фитил няма да угаси; Ще постави правосъдие според истината. Няма да отслабне, нито да се съкруши Догдето установи правосъдие на земята; И островите ще очакват неговата поука."(Исая 42:1-4)

Духовно благословение за всички

Обърнете внимание, че този, на когото Бог щеше да излее Духа си, щеше да облагодетелства други хора. Той щеше да установи правда и най-отдалечените места щяха да положат своята надежда в Него. Така че, пророците виждаха един, който беше специално надарен от Божият Дух, чрез когото щеше да потече всемирно добро, чрез когото щеше да се излее проливен, всемирен духовен дъжд.

Исус - Помазаният

Единодушното убеждение на тези, които написаха Новият Завет е, че Исус от Назарет е Помазаният. Йоан Кръстител предлага своето публично опровержение, че той не е Месия и че този, който идва след него, е този, който щеше да кръщава с Духа. (Лука 3:15-16) Исус, движен от Духа отиде в пустинята на изкушенията. В силата на Духа, Той проповядваше своето благовестие на царството. В синагогата на родния си град, Той четеше от Исая 61, приписващ на себе си помазването с Духа. В по-късна проповед Той учи относно кръщение с вода и Духа като съществен път към небесното царство.

По време на своята служба, Исус се противопостави на демонските сили побеждавайки ги (както каза), чрез силата на Духа от Бог. (Матей 12:25-26) Застанал на масивното стълбище на храма, пред огромната тълпа, Исус покани всички да дойдат и да

получат от Него Духа в преизобилна мярка, така че, да бъдат свързани в "реки от жива вода." (Йоан 7:39)

За тези които не вярваха в Него, Исус предупреди, че грехът срещу Човешкият Син, ще се увеличи в хула срещу Святия Дух. (Матей 12:30, 32) Когато мисията Му беше към края си, Исус каза на учениците си, че Той планира да моли настойчиво Бащата от тяхно име, така че, на тях също да им бъде даден Святия Дух. (Йоан 14:16) И точно преди Своето възнесение Той повтори: "Аз ще ви изпратя това, което Моят Баща е обещал." (Лука 24:49)

Това са някои от забележките за Духа в службата на Исус. Те са достатъчни за да покажат, че Исус е този, който донася Духът. Духът е даден от Бог, но идва чрез Исус.

Новата епоха на Духа

Когато Исус стоеше на стълбицето на храма и покани жадните множества да дойдат при Него, той остави на апостол Йоан да обясни, че Той говореше за подаръка на Духа: "Чрез това, Той имаше в предвид Духа, който тези, които вярваха в Него, щяха по-късно да получат. В това време Духът не беше още даден, тъй като Исус не беше прославен." (Йоан 7:39)

Имаше момент в историята, който ще отбележи края на една епоха и започването на друга, място във времето, което ще бъде Дух, по начин, по който никога не е било преди. Тази точка беше прославянето на Исус, Неговата смърт и възнесение. Кръстът беше необходимият прелюд за идването на Духа. Обърнете внимание на Петровата логика, когато обяснява това, което се случи на Петдесетница.

"Него, предаден според определената Божия воля и предуздание, вие разпнахте и убихте чрез ръката на беззаконници; Когато Бог възкреси." (Деяния 2:23-24)

"Тогова Исус Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели. И тъй като се възвиси до Божията десница, и взе от Отца обещания Свети Дух, Той изля това, което виждате и чувате." (Деяния 2:32-33)

"И тъй, нека знае добре целият Израилев дом, че Тогова Исуса, Когато вие разпнахте, Него Бог е направил и Господ и Помазаник." (Деяния 2:36)

"А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Святия Дух. Защото на вас е обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ нашия Бог ще призове при себе Си." (Деяния 2:38-39)

В Петровата мисъл, Петдесетница не беше допълнителен случай към кръста на Христос. Той беше съществен за цялото Месианско постижение. Чрез своята смърт Христос постигна правото да седне на престола със Своят Баща. Пълното умилостивение за грях беше завършено, Бащата беше доволен от Своят Син и му даде Святия Дух, който Той сподели с радост с всички свои братя - тези, които вярваха в Неговото име.

Веднъж за винаги

Имаше време когато нямаше Свети Дух. Сега го има. Христос дойде. Христос страда. Христос възкръсна и беше приет от Бащата, беше му даден Духа и Той изля този дух на Своите братя. Всичко това се случи веднъж. Веднъж!

"но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога." (Евреи 10:12)

Няма нужда Христос да страда втори път. Той няма нужда отново да сяда от дясната страна на Бог, нито има нужда от ново даване на Духа след това, което отбеляза Христовото прославяне. Вярващите получават тази привилегия при обръщането си и не съществува нищо, което те могат да направят, за да го увеличат или да го повторят.

Святият Дух е Исус

Дарът на Святия Дух не е нищо друго освен личността на Исус, вдъхновяваща, помагача, направляваща и насищаща човешкия живот. Личните качества на Исус, които го направиха най-прекрасният човек, който светът някога е видял, са на разположение на всеки от нас, когато сме в приятелски отношения с Него. Духът не е енергия, ободрител, сила или обикновено влияние. Духът е някой, не по-малък от Христос.

Исус направи възможно навлизането на Духа в човешкия живот. Често светът е опасен и животът е повтарящо се грозен, но какъв щеше да бъде този живот без влиянието на Христовият Дух? Съществува специална опитност на Духа за тези, които вярват, но точно както Христос умря дори за невярващите, също така Неговата смърт им дава възможността да бъдат изложени на очарователното и здравословно влияние на Духа.

Глава втора - Исус - човек на Духа

"Духът на Господа е върху мен..." (Лука 4:18)

Исус - единственият Син на Бог

Три пасажа в евангелието на Лука са свързани с една идея. Те са: Лука 3:21-22; Лука 3:23-38 и Лука 4:1-19 При Неговото кръщение, глас от небето потвърди идентичността на Исус. По време на кръщението на Исус, небесен глас потвърди Неговата идентичност. *"Ти си моят възлюбен син, в тебе е моето благоволение."* (Лука 3:22) След това Лука ни представя родословието Му. Започвайки с Исус той проследява рода му обратно до Адам сина на Бог показвайки, че Исус не е само в роднинска връзка с Авраамовите наследници, но с цялото човечество. След това в глава четвърта Исус е изкушаван от дявола на принципа на тази уникална връзка: *"Ако ти си Божий Син."* (Лука 4:3, 9)

Близка връзка със Святия Дух

Във връзка с представянето на Исус като Божий Син от Лука ние виждаме тясната връзка на Исус със Святия Дух. Във всеки от гореспоменатите пасажи, които представят идеята за Исус, като Божий Син, Той е посетен от Духа по специален начин. По време на кръщението Духът е забележително представен. *"И Святия Дух слезе върху него в телесен образ."* (Лука 3:22) *"Исус, изпълнен със Святия Дух се върна от Йордан и бе заведен от Духът в пустинята."* (Лука 4:1)

Исус - човек на Духа както е видян от Лука

Лука притежава определен интерес относно Святия Дух. Много забележки относно Святия Дух не съществуват в другите евангелия. Докато Матей набързо споменава, че Мария е забременяла от Святия Дух, Лука се спира по-дълго на този факт. *"Святия Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишният ще те осени, за това свящото онова, което ще се роди от теб ще се нарече Божий син."* (Лука 1:35)

Само Лука споменава старият свещеник на когото Святия Дух беше открил неща относно Христос. Само Лука споменава завръщането на Исус от пустинята в силата на

Духа. (Лука 4:14) Матей и Лука докладват относно Исусовото предупреждение относно молитвата, но само Лука ни уверява, че доброто нещо, което Бащата очаква да даде на своите деца е Святия Дух. (Лука 11:13) Лука е единственият от евангелистите, който завършва своето евангелие с обещанието на Исус да изпрати Духа си на църквата.

В Деяния, написани от Лука, Святия Дух изпраща Филип до Газа (Деяния 8:29) Петър е инструктиран от Святия Дух да отиде с тримата мъже, които са дошли за него. Духът на Исус предупреждава Павел и Сила да не влизат във Витания. (Деяния 16:7) и др.

Святия Дух е неразделен от Исус като Божий Син. Христос представен от Лука е; работещ от Духа, надарен от Духа, ръководен от Духа и вдъхновен от Духа. Неговата служба започна в Назарет, където Той изрече думите: "Духът на Господа е на мене..." (Лука 4:18)

Добра вест

Както Сина в който Бог е удовлетворен, Исус е съвършеният човек, в който Духът царува. Като такъв, Той "проповядва добрата вест на бедните, прогласява освобождение на пленниците..." (Лука 4:18-19) Той е нашият водач. Той е човека в който Божият Дух пребивава съвършено и Той ще сподели с нас благословенията. Чрез връзка с Исус, мъже и жени ще получат "обещанието на Бащата" и ще бъдат "освободени от техните окови."

Глава трета - Да получим Духът

Това само желая да науча от вас, получихте ли Духът чрез пазене на закона или чрез вяра в това, което чухте? Толкова ли сте безразсъдни? След като започнахте с Духът, сега опитвате ли се да достигнете вашата цел чрез човешко усилие. (Галатяни 3:2)

Две неща са ясни в този стих. Първо, отговора на нещото, което Павел иска да узнае ще разреши въпроса между него и вярващите. Второ, Галатяните наистина започнаха с Духът, което означава, че те получиха Духа като резултата от "вярвайки това, което чуа."

Павел знае, че отговора на този въпрос трябва да, и е решаващ за Галатяните. Получаването на Божият Дух е непогрешимото доказателство за Божията милост и гаранция за вечно изкупление. (Виж Галатяни 3:8-14; Римляни 8:9-16; Деяния 11:16-18.) Исус говореше за моменталното благословение дадено в резултат на вяра. "Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото [Светият] Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил." (Йоан 7:38-39)

Някой християнски учители признават, че Святия Дух е даден в резултата на вяра в началото на християнският живот, но те подържат идеята, че Святия Дух може да пребивава в пълнота след обръщането, когато вярващият живее според определени условия (допълнено към вярата), което дава възможност на Духът да работи в човека чрез сила.

Това е идеята на която Павел се противопоставя в Галатяните. В тяхното желание да постигнат целта, вярващите бяха отстъпили от християнското, евангелско състояние на "само чрез вяра", до състояние което изисква вяра плюс други определени съществени елементи.

В Римляни Павел казва, че Божият подарък е "чрез вяра от начало до край." (Римляни 1:17) Той има в предвид, че подаръкът е напълно чрез вяра, никога нищо друго освен вяра. Правдата от Бог и неговият подарък, Святия Дух, са наследството на Божият народ, чрез вяра от начало до край. Начинът по който този подарък от Бог се получава не е бил променен никога или начинът по който се запазва.

Благовестието е *чрез вяра*. Павел я поставя в контраст с *делата на закона*. Ако Божият подарък е чрез вяра, без дела, трябва да заключим, че вярата не е дело на закона. Вярата е нещо различно отколкото нещо, което някой прави за да получи или спечели Божието благословение. Поради тази причина, ще бъде неправилно да кажем, че Божията част е да спаси, а човешката част е да вярва. На това изказване не му достига истината, че вярата е дадена от Бог. Галатяни 3:23, 25 ни казва, че вярата е нещо, което идва при нас чрез Божият план и промисъл. *"Не от самите вас, това е дар от Бога."* (Ефесяни 2:8) Вярата включва човешката воля и неговият отговор към Бог. Но след като е отговор, който Бог изработва в човешките същества, тя никога не може да бъде видяна като дело, което е заслужено от Бог и допълнително благословение на това, което беше дадено при обръщането.

Искрени учители в своето старание да популяризират святост и да мотивират църквата, понякога се опитват да направят християнският живот по-лесно разбираем насърчавайки членовете да вярват по-дълбоко, с искреност, да се откажат нацяло от греха, да се предадат напълно и др. Трябва да е ясно на читателят, че тези насърчения превръщат вярата в дела, закон който трябва да бъде изпълняван.

Книжарниците с религиозна литература преизобилстват с книги предлагащи всякакъв вид от духовни преимущества, нови и по-пълни опитности със Святия Дух, за всеки, който е съгласен да практикува определени практики, да спазва правила или точно да се подчинява на духовна рецепта.

Трябва да кажем, че всички тези не правят нищо друго, освен да прибавят човешко старание към вярата, и да я превърнат в упражнение на човешко усилие, което е предопределено за безнадеждност. Факта, че тези духовни упражнения не са външни, но вътрешни, не ги прави с нищо по малко *дела на закона*. Дела, които трябва да бъдат извършени в ума или душата, могат да бъдат много по-потискащи отколкото физически усилия. Как човек може да знае, дали той вярва дълбоко и достатъчно искрено? Кога можем да знаем, че сме се предали напълно?

Този начин на опит да имаме най-доброто ниво на християнски усилия, за да получим пълнотата на Духа е път изпълнен с човешки руини. Перспективата за християнски живот, който е повече християнски, с повече сила на Духа, по побеждаващ е съблазнителна. Въпреки това, тя може да поведе много хора, да напуснат сигурната пътека на "само чрез вяра" и да започнат пътешествие, което води далеко от радост и надежда.

Условията необходими за приемането от хората на Святия Дух са изпълнени от Христос. (Римляни 8:1-4) Духът е на разположение на "чуването от вяра".

Ухото е един от най-пасивните човешки органи. То не произвежда. То само получава. Благовестието не е само вест за спасение, пред която мъже и жени са поставени за да осигурят от само себе си положителен отговор. То е "Божия сила за спасение" (Римляни 1:16) Насладата от целият диапазон на благословенията на благовестието е на разположение на слушането от вяра, не на постигането на различни изисквания.

Глава четвърта - **Кръщението със Святия Дух**

Съществуват четири пасажа в книгата Деяния, които са във връзка с въпроса за кръщението със Святия Дух.

Деяния 2

Идването на Духа в денят на Петдесетница е представен от Лука като изпълнение на пророчеството на Йоан Кръстител, че "След него ще дойде един, който ще кръщава

със Святия Дух." (Марк 1:8; Лука 3:16) Същото това пророчество е използвано от Исус в Деяния 1:5. Той го използва като основа инструктирайки учениците да чакат в Ерусалим докато получат дарът на Духа. По този начин идването на Духа е свързано с Голгота и Христос. Кулминационното явление в комплекс от явления са, които формират спасителният случай. В Деяния 2, Лука обяснява какво пророците бяха казали и по този начин подчертава службата на Исус като обещаният Месия. Така че, описанието на Петдесетница не е образец на лична опитност. Историята за вярващите, чакайки заедно за идването на Святия Дух не е образец за приемането на Святия Дух през време на епохата на църквата. Лука показва, че Исус, разпънатият, беше наистина Месианският осигурител на Духа, както беше предсказано от пророците на Израел.

Когато ни се казва (в 2:4), че всеки от тях беше изпълнен с Духа и говориха на непознати езици, ние не трябва да приемаме, че всеки аспект на тяхната опитност през този ден, трябва да се превърне в норма за всички християни. Ако това беше истина, огнени езици и вятър щяха да придружават всяко приемане на Христос.

Нито трябва да приемаме, че говоренето на езици беше начин за предаване на благовестието на смесеното множество и по този начин сигнал за евангелската функция на говорене на езици през ерата на църквата. Казва ни се, че "тълпата чу вярващите да провъзгласяват чудните Божии дела." (2:11) Подобен израз е използван в Деяния 10:14 и 19:17 където се говори за хваление а не евангелизъм. След като Петър се изправи за да говори (не на непознати езици) хиляди приеха Христос.

Деяния 8

В тази глава Самаряните не получиха Святия Дух, докато Йоан и Петър не пристигнаха в Самария и положили ръце над тях. Без противоречие, те са вече вярващи в благовестието на царството както беше проповядвано от Филип. Изглежда, че разказа поддържа тезата, че има втора степен на получаване на Святия Дух. Някои наблягат на това, че самаряните не бяха обърнати докато не получиха изпълването с Духа чрез полагање на ръце от Йоан и Петър.

Но това не е вероятно. Лука използва обикновена терминология за ставането на християнин в 8:12-13, където той описва обръщането на самаряните след проповедта на Филип. Не би помогнало ако водим дискусия за Святия Дух тук във формата на обикновена антитеза. Самаряните или бяха обърнати след Филиповата проповед и по този начин тук има прецедент за второ благословение от Духа или те не бяха обърнати докато апостолите не пристигнаха. Това не помага особено много. Вместо да ограничим дискусията до тези алтернативи, ще бъде разумно да отсъдим този текст в контекста на цялостната тема на книгата Деяния.

Съществуват четири пасажа в Деяния, които споменават или намекват за говорене на езици като доказателство за присъствието на Святия Дух. Един от тях е в глава втора. Друг в глава осма. След това е случаят с Корнилий, който Лука използва за да отбележи признаването на езичниците от църквата в Ерусалим (Деяния 10 и 11). След това в глава 19 учениците на Йоан са инструктирани по-пълно във вярата и т.н. Тези случаи докладват за единично изливане на Духа. Всеки един от тях представя нова стъпка в запис на Лука относно борбата на църквата да разбере връзката между постижението на Христос и Мойсеевият закон. Със задълбочаване на разбирането на църквата, въпроси бяха задавани относно края на Мойсеевото законодателство. Речта на Стефан в седма глава възбуди съмнение относно края на храма. В глави десета и единадесета Петър научи, че законите за чистота не са повече приложими. Неизбежно тези нови разбирания предизвикаха въпроса каква трябва да бъде връзката на езичниците с Месия. Тези, които настояваха да продължат да следват законите на Мойсей, като последна дума в живота искаха езичниците първо да станат юдеи, преди да станат християни. Друго, различно от това разбиране, взе надмощие на събора в Ерусалим (Деяния 15) където решителният аргумент беше основан на Петровата опитност с Корнилий (Деяния 10 и 11). Деяния 8 съответства на целта, която Лука има, да проследи въздействието на благовестието, първо над юдеите, след това самаряните,

след това праведните езичници и накрая целият езически свят. В Деяния 8 Святия Дух не е задържан за да може да бъде представен определен ред на християнска опитност. Вместо това, той е задържан за да може да представи връзката и развитието на благовестието (което включваше дара на Святия Дух) между църквата в Ерусалим и вярващите в Самария.

Деяния 10 и 11

В този случай Святия Дух се излива на Корнилий, докато Петър все още проповядва. Това изливане на Духа е удостоверено чрез езици и е последвано от кръщение, което обикновено е свързано с обръщане. Това показва, че Лука не се интересува от това, да покаже последователност. Последователността тук не е по нормативна отколкото в глави втора и осма. Това, което е важно, е разбирането на Петър на събитията, които са записани с подробности в тези две глави. Петър чу езическото семейство да говори на непознати езици и той свърза този случай веднага с Петдесетница. *"И когато почнах да говоря, Святия Дух слезе на тях, както и на нас в началото."* (Деяния 11:15) Заключение, до което Петър достигна беше прието от църквата в Ерусалим, че езичниците бяха съучастници в тяхната вяра. Покаяние към живот им беше дадено от Бог, въпреки, че те не бяха дошли при него чрез юдейската религия. (Деяния 11:17)

По нататък, във връзка с говоренето на езици в тези глави трябва да забележим, че на срещата не присъстваха невярващи. Така че, не може да кажем, че за тях това беше пример. Езиците имаха значение за вярващите в Ерусалим. Те учеха, че Месианският дар на Духа беше за всички вярващи, независимо от раса, традиция или религия.

Деяния 19

Превода на втори стих в KJV е подвеждащ. *"Приехте ли Святия Дух след като повярвахте?"* По добър превод на този стих е: *"Получихте ли Святия Дух когато повярвахте?"* Този пасаж споменава за група от вярващи, които бяха чули учението на Йоан Кръстител от един от неговите ученици. Те вярваха това достатъчно дълго за да знаят, че вестта на Йоан не сочеше към него, но към Исус. Но все още те не бяха инструктирани в пълната привилегия на християнството, която беше направена възможна, чрез Христовият дар на Неговият Дух. Тези вярващи в Ефес, бяха в същото положение както вярващите в Деяния 1 преди Петдесетница. Йоановото кръщение, беше кръщение на покаяние. Йоан свидетелстваше за кръщение от Духа, което Христос щеше да донесе, но Йоан не можеше да даде това кръщение. Групата в Деяния 19 не беше дори чула за дара на Духа. Когато те бяха правилно инструктирани, те влезнаха в привилегията на Духа, което е привилегия на всеки християнин от всеки век след Петдесетница.

Книгата Деяния, не е ръководство за лична християнска опитност. Вместо това, тя е доклад за напредъка на благовестието, географски, расово и теологично. Очакването на Духа във втора глава беше очакване на есхатологичен случай. Случай, който беше заключителен, както Христовата смърт на Голгота. Следващите изливания на Духа в Деяния, не са върху хора, които го очакваха.

Глава пета - Живот в Духа

"Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христос Исус, (които ходят, не по плът, но по Дух). Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и на смъртта." (Римляни 8:1-2)

Тези стихове описват основата и условията на християнският живот. Ние виждаме делото на Бог, поставено над и срещу делата на хората, които са отслабнали поради тяхната поквара. Бог постигна това, което закона (човешки алтруизъм) не може да постигне. Като резултата на Божието дело в Христос живота на вяра е живот живян със силата на *"закона на Духа на живота"* който освобождава вярващите от *"закона на греха и смъртта."*

В практически термини, това означава, че живота на християнина е ръководен от Христос в сдружение с Неговият Дух. Това е противопоставено на живот на старание, за подчинение на външен етичен режим. Центъра за морална справка на вярващият не е сборник от закони и директиви. Той е личност - самият Христос. Пътят на християнина е път на връзка "във Духа", не път към Бог, но ходене с Бог.

Бог като Баща

Да бъдем "в Духа" означава да познаваме Бог като любящ Баща. *"Понеже, които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове... Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божи чада."*(Римляни 8:14-16) Бог помага на хората да вярват в тяхното осиновяване. Духът им помага да знаят, че те са част от Божието семейство.

Божите подаръци

Духът помага на християните да познаят размера на Божият дар за тях в благовестието. *"А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари."* (1 Коринтяни 2:12) Чрез работата на Духа вярата расте в своето оценяване на Божието благовестие.

Главното задължение на Святия Дух не е да предаде поверителна информация на избрана група от личности. Нито основната му работа е да открива тайни за бъдещето или за личния живот на други хора. Интересно е, че ролята на Духа не е да привлича вниманието към себе си. Недвусмислената мисия на Святия Дух е да привлича хора към Христос. *"защото няма да говори от себе си."* (Йоан 16:13)

Спасител на човечеството

В неговата специална роля, като свидетел на Исус, Святия Дух свидетелства за определен вид Христос. Апостол Йоан се противопостави на еретичество, което представяше Христос, който не беше истински човек. На това еретичество по късно беше дадено името Docetism. То наблягаше на Божествен Спасител, за сметка на неговото човешко естество. Според Йоан, Святия Дух винаги разпознава истинското естество на Христос: *"По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповяда, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога; а никой дух, който не изповядва Спасителя*, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега е вече в света."* (1 Йоан 4:2-3)

Святия Дух възхвалява истинското естество на Исус. Като Божий Син, мисията на Исус беше придружена със свръхестествени прояви, но те не са фокуса в свидетелството на Духа за Исус. Святия Дух подчертава това, което е характерно естествено и човешко в Исус. Неща като любов, радост, мир, търпение, вяроност, нежност, добрина и др. (Галатяни 5:22-23)

Идващият свят

Тези качества, са наречени плода на Духа, или първите плодове на Духа. Те са принципите на Христос и Неговото царство. Позволявайки на християните да започнат да

разбират тези принципи, Духът дава образец или вкус от света който идва и по този начин изгражда надежда. (Римляни 8:23-24)

Вяра работеща чрез любов

"Защото ние чрез Духа очакваме оправданието чрез вяра, за което се надяваме. Понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито не обрязването, но вяра, която действува чрез любов." (Галатяни 5:5-6)

Вяра, която работи с любов е достатъчно динамична за морална нравственост и нравствен напредък. Чрез силата на Духа, с който християните общуват е което им дава сила за да *"умъртвяват телесните действия"*. (Римляни 8:13) Също както е морален настойник, Духът също донася любов към Бог в живота. *"А надеждата не посрамява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух."*(Римляни 5:5)

Така че, ще забележим, че присъствието на Духа в живота на християнина по същество е етично не екстатично. Този който припада по време на Богослужение или е прекалено възбуден не е духовен поради тези причини. Любов, представена от Духа на Бог може да предизвика мощни емоции в хората. Но любовта не е непременно възбуда, транс или блаженство. Любовта, която е произведена от Светият Дух е добре описана в 1 Коринтяни 13: издържливост, добрина, смирение, дълготърпение и др.

Любовта не трябва да включва възторга на моето его чрез експлозивно емоционални или свръхестествени прояви. Любовта е юзда на егото и хамут за служба.

Глава шеста - **Светият Дух и вяра**

"О, несмислени галатяни, кой ви омая вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно очертан като разпнат? Това само желая да науча от вас: Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание? Толкова ли сте несмислени, че като почнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плът?" (Галатяни 3:1-3)

Когато Павел написа тези думи той беше ядосан. Хора се бяха вмъкнали в църквата и бяха извоювали контрол над повярвалите от Павел убеждавайки ги, че те трябваше да притежават повече от обикновена вяра, ако те искаха да преминат към пълна опитност във Духа.

Това учение директно се противопоставяше на благовестието което Павел проповядваше. В своите най-систематични писма, тези до Римляните и Галатяните, този апостол недвусмислено се противопоставя на това учение, като път за живот даден ни от Бог. *"Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва."* (Галатяни 3:10) Изразен по друг начин този стих казва, че да се надяваме на пазенето на закона е усилие за постигане на етичното изискване което Божието естество декларира за човечеството. В Римляни Павел предупреждава, че този вид усилие не допуска никакъв дефицит. Живота зависи от непорочен отговор на Бог. *"Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него."* (Галатяни 3:12)

Връзка с Бог, основана на безгрешно подчинение на Божиите изисквания е ясно отвъд нашите възможности. За това тези, които предприемат това са под осъждане. Но Бог не ни е оставил безпомощни. Христос беше направен *"проклет за нас"* (Галатяни 3:13) Правейки това, Той отговори на всяко изискванията на Бог относно нашето послушание, както и понесе наказанието за нашите грехове.

Ние никога няма да можем да получим Светият Дух въз основа на нашите лични постижения. Той идва в нас по друг начин, по начина на вярата. Светият Дух идва в нас, по същият път, както опрощението, оправданието и освещението. Вярата се захваща за Христос в когото са депозирани всички тези благословения, включително дара на Духа.

Задавайки въпроса: "Получихте ли Духа чрез пазенето на закона или чрез вярване в това, което чухте?" Павел противопоставя отново два начина за достъп до Святия Дух. Тези два начина са взаимно изключващи се. Пътят на закона е пътят на човека към Духа. Пътят на вярата е пътят на Духа към човека. Пътят на закона е условие за *изпълнение*, така че Духа да дойде. Начинът на вярата е условие *вече изпълнено*. (Христос беше направен проклет за нас.)

По пътят на закона, последователността на действията е нагоре от хората към Бог. По начинът на вярата той е от Бог към хората. По начинът на закона, хората се опитват да извоюват Духа чрез тяхното посвещение, чрез следването на предписани правила и дисциплина. Чрез начинът на вярата, Христос проправя пътят си към нас (на висока цена) и с любов споделя Своят Дух с нас.

Посвещението, освещението, ревността, послушанието, правдата и жертвата на Исус са, които правят възможно за нас връзката с Духа. Всичките благословения, които Исус извоюва за човечеството са на разположение на вярата от момента в който тя се зароди в човешкото сърце.

Не съществува ниво на привилегия в християнският живот даден предварително за това, което е дадено когато повярвахме в началото. Святият Дух е даден на вярващите в пълнотата на Христовата личност в началото на странстване с вяра. Това е толкова сигурно, колкото факта, че правдата на Христос е дадена в резултата на вяра в момента в който човек повярва.

Галатяните *"започнаха с Духа"*. Всеки опит за спечелване на по-нататъшни предимства от Святият Дух, чрез определена дисциплина, беше поставяне под съмнение делото на Христос и риск за отпадане от благовестието на тяхното спасение.

Глава седма - В Духът

М олейки се в Духът, говорейки, пеейки и танцувайки в Духа се разбира от някои християни като по-възвишена опитност със Святия Дух, непозната за други, които са странници на тези активности. Терминът "в Духа" е взет от King James Version в Новият Завет, където се среща няколко пъти. Ето няколко справки: *"обрязване в Духа, не в буквата"* (Римляни 2:29); *"не в плътта но в Духът"* (Римляни 8:9); *"започнахте в Духът"* (Галатяни 3:3); *"ходете по Духът"* (Галатяни 5:16); *"молитва и молба в Духът"* (Ефесяни 5:18); *"поклонение на Христос в Духът"* (Филипяни 3:3); *"любов в Духът"* (Колосяни 1:8)

Когато са изследвани в контекста, нито един от тези стихове не учи че "в Духът" означава висококачествена, по-висока от нормалната християнска опитност. Например, Римляни 8:9 казва, че тези които са "в Духа" са всички тези, които принадлежат на Христос. Галатяни 3:3 показва, че "започвайки в Духът" означава началото на християнският живот.

Йоан Кръстител беше последният от пророците на Стария завет. Той сумира Месианската надежда когато каза: *"Аз ви кръщавам с вода, но Един, който е по силен от мен ще дойде... той ще ви кръсти със Святият Дух и със сила."* (Лука 3:16) Лука отново поставя в контраст кръщението с вода и това с Духът в Деяния 1:5 и Деяния 19:1-6. Когато Духът се изля на Петдесетница, апостолите знаеха, че Йоановото предсказание е изпълнено. Те преминаха от една стара епоха към друга. Към епоха на привилегия, епоха, отбелязана с интимността на Божият Дух.

В Римляни 7 Павел говори за нов начин, на служене на Бог - начинът на Духът. *"Така че ние служим по нов начин, начинът на Духа, а не по старият начин на написаният закон."* (Римляни 7:6) Християнският живот е опитността на Новият завет, предсказана от пророк Еремия. (Еремия 31:33) и описана навсякъде другаде от Павел като: *"живот не според грешната природа, но според Духа."* (Римляни 8:5)

Дарът на Святият Дух е характерната черта на християнският живот и това прави християнската вяра върховна над тази от Старозаветните вярващи. Чрез Духът моралната сила на Бог проправя пътят си в човешкият живот. Чрез пребиваващият Дух

вярващите споделят силата, която възкреси Исус от мъртвите. (Римляни 8:11; Ефесяни 1:19-20)

Фразата "в Духът" отразява Новозаветното съзнание на есхатологично благословение. Животът никога няма да бъде същият отново. Сега е "ходене в Духът" (Галатяни 5:16); *живот в Духът*" (Галатяни 5:22) Този живот е видян като напредък над Старозаветният живот, но не напредък в обикновената християнска опитност. Наистина за Новозаветните християни да бъдеш "в Духът" беше същото, като "да бъдеш в Христос". Например: "Който се съединява с Господа е един дух с Него." (1 Коринтяни 6:17) "Чрез Него ние заедно, имаме достъп до Духът". (Ефесяни 2:18) Според Филипяни 2:1 единство с Христос и общение в Духът са едно и също нещо.

Глава осма - Хулейки Святият Дух

*"Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците;
но хулата против Духа няма да се прости."*
(Матей 12:31-32)

Като млад християнин бях поразен от страшната природа на тези стихове. Години по късно разбрах, че не съм единственият. Аз разбрах, че най-често хората в ненормално състояние са тези, които се страхуват от греха, който не може да се прости. Обикновено това са хората с крайна морална чувствителност или тези с психологични проблеми, които са разтревожени. Психическите заболявания не могат да бъдат излекувани чрез обикновено повтарящо се излагане на вестта за Божията любов. Квалифицирана професионална терапия е необходима. Но чувствителната душа, страдаща относно безнадеждността на осъденият, трябва само да разбере, че този, който е разтревожен за това, че е извършил непростимият грях, всъщност не го е извършил и не се намира в състояние на непосредствена опасност да го извърши. Инцидента описан преди тези думи на Исус хвърля светлина върху въпроса. Мъж, който беше ням и спял, беше доведен при Христос. Исус го излекува, така че той можеше да говори и да вижда. Непредубедена оценка на случаят би го определила като прекрасен. Но фарисеите, мотивирани от завист го нарекоха дело на дявола и се опитваха да убедят другите, че това е направено от нечестив човек с цел разпространение на злото. В пещерите Mammoth, в Кентъки, има риба, която е съвършено спяла. Техните очи са съвършено оформени, но техният оптичен нерв не функционира. Въпреки че има очи, рибата не може да вижда. Чрез неупотреба, тяхната способност да виждат е изчезнала. В духовният свят, същият закон е в сила. Ако човек, който е мотивиран от страх, гняв или похот каже: "Това добро нещо е зло" или "това зло нещо е добро", този човек нарушава даденият от Бог капацитет да правим разлика между правилно и неправилно. Ако такъв човек постоянства в това, той ще изгуби способността си напълно. Представете си че сте уредили храна да бъде изпратена в развиваща се страна. Когато скъпоценният товар пристигне на пристанището някой с мегафон се обръща към тълпата и казва: "Не яжте от тази храна. Хората, които ви я изпратиха са зли. Тази храна ще ви отрови. Вие ще умрете, ако ядете от тази храна." Исус се изправи пред подобен заговор на отхвърляне. Той беше добрина превъплътена. Той беше хлябът на живота, но неговите врагове се опитваха да го представят като зло, човек в тайно споразумение с дявола. Техният грях беше грехът срещу Святият Дух. Съществува грях, който е непростим, защото Бог дава свобода на мъже и жени да изберат доброто над злото. Тези, които виждат работата и влиянието на Христос и ги наричат зло, се противопоставят на Христовият Дух. В края техният грях е отказа да приемат прощение за грехове, което само Христос дава. Изказването на Исус относно непростимият грях е шокиращо в своята тържественост. То говори за аспект на благовестието, който е много далеко от нежен и сантиментален. Те учат, че Божията благодат не е скривалище за тези, които третират греха с лека ръка. Добрата вест на Исус се състои от факти, които са твърди като диамант и сигурни като звездите. Благовестието не е залък за тези, които заменят сладко с горчиво или горчиво със сладко. Вярата в Христос, включва да го приемем като най-високото и най-доброто

добро, открит за човешкото разбиране и ревностно подражание. Да изберем друг вместо Него е да оценяваме това, което е по-малко над това, което е повече. Исус направи разлика между греха срещу Човешкият Син и греха срещу Духът, тъй като в своята човешка природа съществуваше възможност той да бъде пренебрегнат и неразбран. Но чрез Своят Дух, Той разчувства неумолимо и неизбежно всяко сърце. Тези, които признават, че Исус е Господ, казвайки: "Да бъде Твоята воля" наследяват вечният живот. Тези, които го отхвърлят презирайки Неговата добрина накрая ще чуят думите отправени към тях: "да бъде вашата воля."

Глава девета - **Святият Дух и лекуване**

Някои предположения подържани от защитниците на лекуващите служители са под съмнение. Ето някой от тях:

След като здравето е Божий дар, всичките болести трябва да са причинени от дявола

Това е твърде опростено. Възможно е демонските сили да причиняват известни болести, но много от болестите са причинени от лоши здравни навици. Ние не се нуждаем от демон, за да получим констипация. Употребата на пречистени храни е достатъчна за това. Ние можем да получим рак на белите дробове като пушим, сърдечни проблеми чрез употребата на много мазнини. Демонът в тези случаи е апетита, не сатанинската сила. Да обвиняваме Сатана и неговите ангели за всяка болест е пренебрегване на личната отговорност.

След като Бог планира добро здраве за Своите създания, следва, че когато християнин се разболее, той прекъсва някакво духовно течение - по всяка вероятност таен грях.

Това убеждение изисква да вярваме, че Бог ще ограда чадата си с барикада от чудеса, правейки по този начин невъзможно за тях, да бъдат плячка на зарази или да бъдат наранени. Това означава, че Бог ще уреди, въздуха да бъде филтриран от всички бактерии които могат да причинят дихателни инфекции. Това изисква Бог да имунизира вярващите срещу пътни или индустриални злополуки или всяка заплаха за добро физическо здраве. Писанията и обикновеният християнски живот доказват, че Бог обикновено не се намесва, за да предпази християните от заболявания или избягване на катастрофи, които причиняват болка и дори смърт. Приятелят на Исус, Лазар, умираше: *"Господи, този когото ти обичаш е болен"*. (Йоан 11:3) Тимотей беше често болен. (1 Тимотей 5:23) Това не означава, че той беше таен грешник отричащ вярата си. Павел имаше хронически проблем, който той искаше от Бог да отстрани много пъти. Господ отговори, че неговата благодат ще е достатъчна. (2 Коринтяни 12:8-9) Със сигурност няма да спорим, че Павел не беше излекуван поради таен грях в живота си. Факт е, че неговата молитва беше чута и той получи отговор. Бог му предложи благодат. Тези които приемат, че болест сред християните означава духовна слабост, пренебрегват възможността на Бог да използва заболяванията и по този начин да доведе по-голямо добро за своите деца. Отсъствието на болести или излекуването им не е единственият знак за Божието милостиво присъствие. Забележете тези думи казани от Чарлз Спърджън:

"Най-голямото земно благословение, което Бог може да даде на всеки от нас, е здраве, с изключение на болест. Заболяванията често са били от по-голяма полза за Божиите свети отколкото здравето. Ако някой хора, които аз познавам, могат да бъдат облагодетелствани с месец на ревматизъм, това ще бъде Божията благодат правеща ги разумни по великолепен начин... Аз не пожелавам дълго време в болест и

болка на никого. Но малко тук и малко там, човек може почти да поиска това. Болна съпруга, пресен гроб, бедност, злословие, паднал дух могат да ни научат на урок, който няма да научим никъде другаде толкова добре. Испитанията ни довеждат до реалността на религията... Нещастията идват при нас като благословения, въпреки че изглеждат като проклетия."

Тъй като Исус лекуваше хората от техните болести, така също и неговите последователи могат и трябва да правят същото.

Исус не лекуваше, за да даде пример за християнска практика. Той правеше това, за да удостовери автентичността на Своята мисия и да представи доказателства за нейният Месиански произход. (Йоан 2:11; 5:36; 20:30-31) Ако християните трябва да следват примера на Исус като лечител, защо повечето от тях не могат да го правят? Ако Христос лекуваше, за да създаде образец за църквата днес, трябва да има много куци, които са проходили, слепи, прогледали, а също така и възкресения от мъртвите.

Исус каза на своите ученици да лекуват. Следователно лекуващи служби трябва да съществуват в днешната църква

В Матей и Лука 10 е записано възлагането на задачата от страна на Исус на учениците. На тях им беше казано, да проповядват вестта на царството, да лекуват болните, да възкресяват мъртвите, да ограничат своята дейност в Юдея и да не взимат допълнителни дрехи. Те трябваше да се осланят всецяло на местната гостоприемност и ако не бяха приети някъде, да произнесат проклетие. Ако тези пасажии съдържат препоръка за християнско свидетелство в ранната църква, те трябва да бъдат приети като цяло. Тези християни, които практикуват лечения, не бива да спират до тук, те трябва да възкресяват мъртвите, да не приемат заплата за своите дела и да не носят дрехи за смяна със себе си. Ясно е, че ролята на учениците тук е уникална. Те участваха в единичен, неповторим и встъпителен случай от Месианското царство на Исус.

Чудесата на лекуване бяха нормални в ранната църква

Апостолите бяха специална група, които бяха свидетели на Христовото възкресение, на които също Христос даде дара за лекуване. Не съществуват доказателства в Новият Завет, за някой друг, освен тези апостоли и упълномощените от тях, да лекуват хора. Нито има доказателство, че Новозаветната църква живя в атмосферата на чудеса. Чудесата на лечение, са редки дори и в Новият Завет. Лечението беше прието като апостолски знак. *"Много знаци и чудеса бяха извършени от апостолите."* (Деяния 2:43) *"От ръцете на апостолите бяха извършени много много знаци и чудеса."* (Деяния 5:12) Павел казва, че лекуване и чудеса бяха дадени с цел да се удостовери автентичността на апостолите. (2 Коринтяни 12:11-12) Поради близостта на апостолите, до спасителните дела на Исус, те станаха инструменти за откровението на благовестието. Както Христовото дело беше веднъж за винаги, така и апостолите бяха уникални в своите дела като свидетели за Христос. Апостолите не излекуваха всеки болен човек, когото те срещнаха. Павел си спомня че е оставил Трофима болен в Милит. (2 Тимотей 4:20) Църквата не беше пълна с лечения и лечители. Когато Павел излекува Аенеас и възкреси Тавита в Джопа, случаят порази всеки в цялата област. Ако такива лечения, бяха обикновени, тези нямаше да причинят такава изненада и учудване. Дори когато Ефтих падна от прозореца в Троа, той не беше спасен от местните служители на лечение. Исус никога нямаше предвид църква от която болестите ще отсъстват по причина на дара на лекуване. Той не каза: *"Бях болен и вие ме излекувахте."* Вместо това, Той каза: *"Бях болен и вие ме посетихте."* (Матей 25:36)

Съществува лечение в умилоствението. Да се съмняваме във възможността за физическо излекуване е да се съмняваме в ефикасността на умилоствението.

Възстановяването на тялото е осигурено от умилоствението което Христос извърши на кръста. Но това означава ли, че възстановяването е на разположение моментално? Доказателствата на Писанието и тези от живота казват, че не е така. Съществува ред в плана за спасение. Павел се аргументира, че възкресението на Христос осигурява възкресение на вярващите. Но кога? "Всеки във времето си. Христос първият плод, след това при пришествието тези, които са негови." (1 Коринтяни 15:23) Божият план е да помогне на света. Опрощение и разкаяние са първи и след това възстановяването на всичко останало. В настоящето за християните е важно да намерят достатъчна подкрепа в обещанието. Вярата означава: "ожидане на осиновлението си, сиреч изкупването на нашите тела." (Римляни 8:23) Вярата означава да не броим настоящите страдания като достойни да бъдат сравнявани с идващата слава. Тя означава че ние не можем да бъдем отделени от любовта на Христос дори и когато ние продължаваме да споделяме стенанието на създанието.

Глава десета - Какво е харизматик

Думата харизматик обикновено е използвана за да опише християнин, който по време на богослужение набляга на определени духовни прояви като, говорене на разни езици, свят смях, изцеления и правене на силно впечатление. Термина идва от гръцката дума *charisma*. Той е използван в Павловата дискусия относно духовните дарби в 1 Коринтяни 12:4-31. *Charisma* е от същата група, както думата за благодат *charis*. Най-обикновено тя означава дар който е даден от благодат. Извън 1 Коринтяни, Павел използва думата *charisma* по различен начин. Той споменава "духовната дарба" която той искаше да предаде на римляните в контекст на духовно насърчение и наставление. (Римляни 1:11) Той говори за *charisma* която донася живот в противоположност с Адамовото престъпление, което донесе смърт. (Римляни 5:15-16) Също така говори за *charisma* на Бог, която е вечен живот чрез Исус Христос нашият Господ. (Римляни 6:23), като част от дарби (Римляни 12:6-7), пророкуване, служене, учене, насърчение, задоволяване на нужди, ръководство и милост.) Той говори относно "милостива благосклонност" дадена като отговор на много молитви. (2 Коринтяни 1:11) В 1 Тимотей 4:14 Тимотей е предупреден да не пренебрегва *charisma* която му беше дадена чрез пророческата вест, когато старейшините положиха ръце над него. Във 2 Тимотей 1:6 той отново е насърчен да разпалва *charisma* която е в него. В 1 Коринтяни 7:7 Павел учи, че всеки има определена *charisma* от Бог. След това той говори за женитба и безбрачие. Тези двете са разбрани като дарове от Бог. Така че е ясно, че е погрешно да приемем *charisma* като термин определящ специално свръхнормална духовна дарба. Терминът обхваща всякакъв вид от дарове, като насърчение, щедрост и милост. Дори е използван за дара на спасението. Вероятно всеки християнин е спасен, и всеки християнин е женен или нежен. Следователно всеки християнин е харизматик. Ако се придържаме към използването на думата в Новият Завет ние не бива да използваме харизматик, за да опишем някои християни, които упражняват определени дарби или които преживяват свръхестествени прояви. Всеки християнин е спасен чрез Божията благодат и по този начин е надарен по чуден начин. Дарбите, които Павел дискутира в 1 Коринтяни 12 - 14 са дарове на Божията благодат. Всичко, което може да бъде признато като важно за духовния живот сред Коринтяните е най-добре представено като милостив дар от Бог. Когато разберем, че в тези глави Павел желаше да съкрати излишъците на някои в упражняване на техните дарби е лесно да видим, че съществуваше опасност, (и все още съществува) че търсенето на личната егоцентрична духовност, може да засенчи истинския източник на всички духовни дарби - безграничната Божия благодат.

Глава единадесета - **Знаци, чудеса и вяра**

Много християни очакват да срещнат Бог в различни явления, много често наричани знаци и чудеса. Това са свръхестествени събития, които имат физически ефект върху хората и нещата. В някои части на църквата, те са познати като "срещи със силата" и са видени като инструменти за евангелизиране. Библията не учи, че нормалният християнски живот трябва да включва свръхестествени неща. Чудесата не са разпръснати равномерно в Писанията. Те се намират в ключови епохи, като Сътворението, Изходът, времето на Христос и неговите апостоли. Изглежда, че чудесата са събрани около ключови периоди в които Бог откриваше Себе Си на света. Библията учи, че Бог може да се открие в делата на Исус Христос. Правилният човешки отговор на благовестието е вяра. Християнският живот по същество е живот на вяра - вяра в Бог, както е открит в Своят Син Исус. Библията е достатъчно свидетелство, за спасителните събития на благовестието. Тази истина беше представена ясно по време на реформацията и Римокатолическата църква и се противопостави. Църквата по това време твърдеше, че Бог също така беше изговорил допълнителни слова чрез властта на църквата. По-късно Анабаптистите твърдяха, че подобни допълнителни слова бяха дадени чрез определени вдъхновени личности. Това твърдение е повтаряно днес в много от съвременните църкви. Много лесно е да направим твърдението, което демонстрира свръхестествените сили, по-силно от човешката възможност да разбере добрата вест за спасение само чрез вяра. В много случаи тези срещи с чудесата довеждат до обратният ефект. Спасителната сила на Бог в Христос може да бъде понижена до мъждукащ фон на това, което изглежда като истинско дело - свръхестествените прояви. Новият Завет прави недвусмисленото твърдение, че силата на Бог изявена в Исусовата опитност на кръст-възкресение, е достатъчна да причини и задържи християнската вяра. Начинът по който Бог се откриваше достигна до своята кулминация в Исус Христос. (Евреи 1:1-3) Всичко, което Бог иска от нас да знаем за Него ни беше дадено в Исус Христос. Апостолите потвърдиха и изясниха всичко, което Бог каза чрез Христос. (Евреи 2:1-4) Исус е Божието Слово. (Йоан 1:1-3) Бог се е открил до съвършенство в Исус. *"Аз съм истината"*. (Йоан 14:6) Преди да напусне този свят, за да се завърне при Бащата Исус каза: *"Аз свърших работата, която ти ми даде да извърша."* (Йоан 17:4) Преди това Исус беше казал на апостолите: "Всичко което съм научил от Отца си, го изявих на вас." Йоан 15:15) Точно както думите на Христос "свърши се" произнесени на кръста означаваха съвършеното завършване на определената му работа, така и тези му думи показват, че Христос нямаше какво повече да изговори или да запази наставления за следващите векове. Обаянието на свръхестествените прояви в някой групи посочва към неуспех за оценяване на завършекът, който беше представен чрез Исус, за мъдростта и силата на Бог. Не съществува чудо, което да може да се сравни с чудото на възкресението. Не съществува знак, както знака на Човешкият Син. Вярата обхваща смъртта и възкресението на Христос, като великото дело на Бог, е която единствено дава живот на света. Неверието казва: "Да, но аз искам повече. Аз се нуждаю от допълнителен знак." Думите на Исус са подходящи: *"Зъл и прелюбодеен род иска знамения, но друго знамение няма да му се даде освен знамението на Йона."* (Матей 16:4)

Глава дванадесета - **Съвременни пророци**

Във втори век след Христос, група от християни се събраха около водач наречен Montanus. Той учеше, че всеки християнин е представител на специално откровение от Бог. За да потвърди това, той и неговите последователи упражняваха драматични религиозни поведения включително дара на пророкуване. Montanus твърдеше, че пророческата дарба е знак за последното време. Той също така твърдеше, че говори движен от директно откровение от Бог, чрез Святия Дух. Подобни претенции за пророческият дар се срещат в много групи на съвременната църква. Често може да чуем

някой да казва: "Бог ми каза..." или "Бог ми показа, че ти имаш определен грях от който ти трябва да се откажеш е да се покаеш." "Бог ми показа, че Той ще те използва за велика работа и др." Където тези форми на изразяване са на мода, много често църквата като цяло е съветвана да вярва, че тези така наречени откровения трябва да бъдат приети със същото влияние както Писанията. Но съществува причина, поради която трябва да гледаме на тези пророци с внимание. Ако трябва да приемем всяко "пророчество" като слово от Бога и да реагираме на него със същото страхопочитание, ние сме изправени пред невъзможна ситуация. Това означава, че откровенията от Бог, които бяха представени на света чрез Христос и които бяха наблюдавани и записани от апостолите, и следва, че Новият Завет е все още в период на изграждане. След като всеки може да говори от името на Бог и да открива истини от Него, ние нямаме начин да изпитваме тази истина. Не съществува последна дума! Апостол Павел учи, че това, което беше открито от Христос в неговият живот, смърт и възкресение и това, което апостолите научиха от Него е фундаментално за християните. *"Изградени на основата на апостолите и пророците като крайъгълният камък е сам Исус Христос."* Ефесяни 2:20) Това е повторено в следващата глава, където Павел твърди че, есхатологичната тайна на Христос беше открита от Духът на апостолите и пророците. (Ефесяни 3:1-5) В Новият Завет даровете на Духа са: апостоли, пророчества, езици, откровения и познание. Пророчеството има широк обхват от значения. В Деяния 2:17-18 Петър разбра, че езиците са изпълнение на това, за което Йоил беше предрекъл относно пророчествата. Езици, видения и сънища са поставени заедно в групата на пророчествата. За хората от Новозаветната ера, пророчеството обхващаше областта на феномена на откровението. Пророчеството е свързано с възможността за разбиране на тайните. (1 Коринтяни 13:2) Тайните в Новият завет са нещата пазени в тайна, но сега са открити. Пророчествата са свързани с дара на познание (1 Коринтяни 13:9) и също в 1 Коринтяни 14:6. Пророческата дарба изглежда че включва откровения и непознати езици. (1 Коринтяни 14:26-30) В същата глава дара на непознати езици има същата функция както тази на пророчества при условие, че е придружен с преводач. Това, което пророчества, езици и знание имат общо е че на хората, които ги практикуваха бе дадена проникателност и информация, чрез вдъхновението на Святия Дух. Важно е да разберем, че пророците в Новозаветната църква не бяха като тези в Старият Завет. Мъже като Мойсей и Илия говориха с авторитет. Въпреки, че Новозаветните пророци бяха оценени и почитани с респект, техните изявления нямаха апостолски авторитет. Павел вярваше ясно, че неговите наставления имаха авторитет, но той не мислеше по този начин относно думите на пророците. Той инструктира вярващите в Коринт да преценяват техните думи (1 Коринтяни 14:29) Относно неговите думи църквата трябваше да признае, че дори и пророците също бяха подчинени на тях. (1 Коринтяни 14:37) Всеки християнин можеше, под моментно вдъхновение да пророкува в Новозаветните времена. Но това не означаваше, че те заемат длъжността на пророк. (Има прецеденти за това в Старият Завет. Например когато Саул пророкуваше 2 Царе 10:10) Според мнението на този автор, най-важният дар на Святия Дух за Новозаветната църква беше дара на учителство. Тази служба беше започната от Исус и продължена от неговите апостоли и някой пророци. Павел описва себе си като учител на истинската вяра за езичниците. (1 Тимотей 2:7; 2 Тимотей 1:11) Пророците също бяха учители. (Деяния 13:1; 15:35) Апостолите и пророците предаваха чрез дара на учителството това, което им беше открито. Но не всички учители бяха апостоли и пророци. В Евреи 5:12 учителят е обикновен християнин, който е схванал елементарните принципи на благовестието и който е започнал да ги предава на други. В Колосяни 1:28 Павел казва, че той прокламира, убеждава и учи. В Колосяни 3:16 той казва на църковните членове да правят същото един на друг. (Сравни с Ефесяни 5:19) Така че, ученето може да бъде разбрано като функция и процес, чрез който истините учени първо от Исус и неговите апостоли и пророци са предадени, научени и приложени от църквата. Ако дарбите на откровение притежават авторитет, то това е поради причината, че те произлязоха от Христос и тези, които бяха с Него (дванадесетте). Ученето притежава авторитет само ако е вярно на това, което апостолското откровение откри. Павел предявява искане за авторитет тъй като той беше

апостол на господата. (1 Тимотей 2:7) Според 2 Йоан 9 църквата трябва да бъде страж срещу фалшиви учения чрез *"продължавайки в ученията на Христос."* В Рим, оръжието трябваше да бъде: *"учението, което първо научиха."* (Римляни 16:17) Църквата в Рим, беше получила благовестието като *"свещено поверение"*. Вярващите в Рим, бяха получили учението на благовестието като *"свещено"*. (Римляни 6:17) Високото значение на учене, дадено в Новият Завет, набляга на това, че християнското откровение беше есхатологично (окончателно или завършено) и по този начин не се нуждаеше от допълнения. Когато апостолската ера стигна към края си избраните инструменти на откровението на благовестието увещаваха църквата да направи всичко възможно да запази това откровение и да го пази сигурно, за да не бъде изгубено. Юда призовава вярващите *"с усърдие да се подвизават във вярата, веднъж предадена им."* (Юда 3) В своите писма до Тимотей, Павел казва относно християнската вест следното:

"Моето благовестие." (2 Тимотей 2:8)

"Нашето учение" (1 Тимотей 6:1)

"Здрави думи - Божествено учение" (1 Тимотей 6:3)

"Истинската вяра" (1 Тимотей 2:7)

"Благовестието на което аз съм вестител, апостол и учител." (2 Тимотей 1:11)

"Здравото учение, което потвърждава славното благовестие което ми е поверено." (1 Тимотей 1:10-11)

"Доброто учение" (1 Тимотей 4:6)

"Моето учение" (2 Тимотей 3:10)

"Словото" (2 Тимотей 4:2)

"Здрава доктрина" (2 Тимотей 4:3)

"Онова добро нещо което ти е било поверено." (2 Тимотей 1:14)

"Нашата вест" (2 Тимотей 4:15)

"Вестта" (2 Тимотей 4:17)

С напредъка на времето църквата се отдалечаваше от свръхестествените случаи на Христовият живот и смърт, и даровете на откровение, които придружаваха този случай ставаха маловажни, докато даровете, които свидетелстваха за края, представен от Христос се увеличиха значително. Учене, проповядване и евангелизиране са такива дарове. Като тяхна основа, те имат Новият Завет, завещанието на тези, които бяха с Исус, които видяха с очите си и докоснаха с ръцете си и чуха с ушите си думите на живот. (1 Йоан 1:1) Съвременните пророци, които смятат да прибавят към апостолските учения техните собствени откровения, пренебрегват величието на благовестието. Тези истини в пророчествата на Новозаветната традиция не са тези, които получават директни откровения от Бог, но тези, които учат и проповядват това, което вече беше дадено на светиите.

"То как ще избегнем ние, ако сме пренебрегнали едно толкова велико спасение? Това спасение, което беше първо обявено от Господа и беше потвърдено на нас от тези, които га чуха." (Евреи 2:3)

Глава тринадесета - **Единството на Духът**

Божие дело в Христос, което спасява, също така утвърждава хората във връзка един с друг. Пишейки до Ефесяните Павел използва често местоимението *ние* с което той означава юдеите заедно с езичниците. Тайната открита на Павел включваше истината, че Бог беше спасил езичниците по същият начин както юдеите - чрез вяра. Не беше необходимо за езичниците да станат първо юдеи преди да станат християни.

"А именно, че езичниците са сънаследници, като съставляват едно тяло, и са съпричастници на [Неговото] обещание в Христос Исус чрез благовестието." (Ефесяни 3:6)

Павел видя, че цепнатината, която разделяше юдеите от езичниците беше затворена от благовестието. Бог беше създал ново общество в което всички социални групи стояха пред Бог като равни. Новото общество беше църквата.

"За да създаде в Себе Си двата в един нов човек, и тъй да направи мир, и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата... защото чрез Него и едните и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух." (Ефесяни 2:14-18)

Църквата е духовна връзка. Тя се състои от грешници, свързани от Бог. Бог ги свързва един с друг и със себе си едновременно. Правейки това, Той прави излишни всички претенции за разграничаване направени от личности и групи. Това е важността на Павловият *нов човек*. Всички класи от хора имат достъп до Бог чрез един Дух. Духът е Христос, който пребивава в юдеи, езичници, варвари, католици, протестанти и всички останали. Заедно те са свързани в Бог. Заедно те споделят Духа на Бог както и достъп до него. Тази истина определя църквата. Да си християнин означава да бъдеш във връзка. Християнският живот е неизбежно живот заедно. Духът който осигурява единство, е отличителното качество на църквата, сравнена с другите общества. В благовестието Бог ни призовава да бъдем църквата. Християните често не успяват да отговорят на този основен призив. Всеки който някога е принадлежал към църквата знае част от причините за нашата недостатъчност по този въпрос. Факт е, че не е лесно да поддържаме единството. Много често ние дразним и обиждаме един други го. Напускането на групата е изкушаващ избор. Апостолът ни казва: *"Направете всеки опит, да запазите единството от Духа..."* (Ефесяни 4:3) Да бъдем представители на църквата изисква определено усилие от всеки член. Съществува непогрешима нравственост за такова усилие във факта, че ние сме спасени заедно в Христос и ни е даден общ живот. Личности и групи в църквата споделят живот, който не е техен собствен. Наследството не е нещо по-малко отколкото живота на възкресеният Господ, свързан с нас чрез Неговият Дух. На практика това означава, че моето обвързване с вас не може да бъде основано на атрактивността на вашата личност, на вашата дарба, талант, раса, политическа принадлежност или цвят на кожата. Не може да бъде основано на вашата репутация, вашата набожност или духовна надареност. Всички ние сме различни. Някой са плахи, някой агресивни, някой са страхливи, други общителни. Много хора са смели, но други са страхливи. Някой са интелигентни, други не са. Ако ние сме свързани един с друг на основата на тези, много вероятно е нашата връзка да се разпадне. Христос ни е свързал заедно чрез кръста. Заедно ние сме опростени, оправдани и осветени. Заедно ни е даден вечен живот. Това велико Божие дело създаде църквата и е нацяло достатъчен инструмент за нейното продължение.